

[H.n.ré]

anerkender erobring af fremmed territorium.

Spørgsmålet er, hvad der nu vil ske i Sydvietnam, og hvad vi eventuelt kan gøre. De militære aktioner er forbi, og mange ånder nu lettet op. Nu slår man ikke mere hinanden ihjel. Dette er desværre en illusion. Freden er kommet, men følger nu massakrerne? Den engelske professor Honey udgav i juni 1971 en artikel i South East Asian Perspectives, der hedder „Hvis kommunisterne vandt“, nemlig i Sydvietnam. Det har de nu gjort, og derfor får hans artikel en særlig interesse. Han refererer i denne artikel en drøftelse mellem en gruppe overløbere fra Nordvietnam om konsekvenserne af en kommunistisk sejr. Flere af disse overløbere var folk, der tidligere havde indtaget fremtrædende stillinger i Nordvietnam, en tidligere professor i politisk videnskab ved Hanoi universitet, en kaptajn, der tidligere arbejdede ved generalstabshovedkvarteret i Hanoi osv. Diskussionsdeltagerne fremdrog fortilfælde og officielle kommunistiske erklæringer til støtte for deres enstemmige konklusion, at en massakre ville blive uundgåelig. Jeg citerer:

„Medlemmer af skiftende sydvietnamesiske regeringer, embedsmænd, officerer, politifolk, religiøse skikkelser, intellektuelle, politikere og akademikere ville være blandt de første, der skulle dræbes. Alle politiske partier ville blive ødelagt og deres ledere henrettet. Der var ingen uenighed om, at man ville eliminere dem, der var flygtet fra Nordvietnam, eller overløbere fra de kommunistiske styrker, inklusive naturligvis diskussionsdeltagerne selv.“

Må jeg her minde om nogle kendsgerninger om de sydvietnamesiske soldaters retsstilling under krigsfangenskab. Genèvekonventionen af 12. august 1949 om behandling af krigsfanger blev tiltrådt også af Nordvietnam i 1957 og af PRG i 1974. Nordvietnam og PRG har imidlertid taget forbehold over for en af konventionens centrale bestemmelser vedrørende krigsfangers retsbeskyttelse, nemlig artikel 85. Nordvietnams og PRGs forbehold går ud på, at denne beskyttelse ikke skal tilkomme fanger, som dømmes for krigsforbrydelser, forbrydelser imod menneskeheden og forbrydelser imod freden. Disse begreber har ikke noget fast

afgrænset indhold, indholdet vil i realiteten blive fastlagt af de enkelte lande. Derfor har PRGs og Nordvietnams forbehold gjort retsbeskyttelsen af deres krigsfanger illusorisk. Disse forbehold viser med al ønskelig tydelighed, at der er grund til at nære frygt for at falde i kommunisternes hænder.

Jeg vender nu tilbage til den før omtalte artikel af professor Honey om, hvad der ville ske, hvis kommunisterne fik uindskrænket kontrol over Sydvietnam.

Honey mener, at kommunisterne ville udvise udlandets pressefolk og andre udlændinge og så lukke statens grænser. Når alle ikke-vietnamesiske vidner er fjernet, vil man etablere tusinder af såkaldte folkedomstole. Honey mener, at mindst 1 mill. mennesker vil blive slagtet, et tal, som jeg dog har svært ved at forestille mig som muligt.

Honey slutter sin artikel med disse ord:

„Medens massakren skrider frem, vil verden udenfor ikke kende noget til den, for udlændinge vil være blevet udvist, og de kommunistiske informationsmedier vil ikke omtale den. Fordi slagene vil være overståede og de store kanoner har ophørt med at skyde, vil man sige, at freden endnu en gang er vendt tilbage til Vietnam.“

Vi ved endnu ikke, i hvilken udstrækning professor Honeys og mange andres dystre forudsigelser vil gå i opfyldelse. Dette vil nemlig til dels afhænge af verdensoffentlighedens og det politiske pres udefra. Selv kommunistiske lande er undertiden følsomme for omverdenens tryk, for verdensopinionen. Det vil være en humanitær opgave for Danmark, en opgave af største betydning, hvis vi kan reducere antallet af revolutionære henrettelser i Sydvietnam. Danmark kan direkte fremføre dette over for Nordvietnam. Vi kan forhåbentlig også tilskynde andre lande, andre nordiske lande, især Sverige, til en sådan diplomatisk indsats. Sagen kan og bør af Danmark og andre bringes frem i international sammenhæng, herunder i FN.

Kristeligt folkeparti vil gerne bidrage til en storstilet humanitær indsats, der kan redde mange menneskeliv. Hvad angår den materielle humanitære hjælp til den lidende sydvietnamesiske befolkning, har vi allerede taget hurtige initiativer. De bør følges op.

Men jeg vil understrege, at den humanitære bistand bør søges givet gennem udlæn-